

- ¹⁵ Uo.
- ¹⁶ „Felhatalmazást kap az igazságügyért felelős miniszter, hogy az Alkotmány módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt hatályos szövegét a Magyar Közlönyben közzétegye.”
- ¹⁷ Az „ahol jogszabály ...-t említ, azon ...-t kell érteni” típusú rendelkezés.
- ¹⁸ Ficzer Lajos: *A hatályos joganyag deregulációs szempontú felülvizsgálatáról és csoportosításáról* (Magyar Közigazgatás, 1996. 3., 171. p.)
- ¹⁹ 33/2008. (III. 20.) AB határozat: „jogszabály érdemi módosítására a jogilag nem szabályozott helyesbítés módszerével semmiképpen nem kerülhet sor, a helyesbítés nem veheti át a jogalkotási eljárás garanciális keretei között végzett módosítás szerepét.”
- ²⁰ 121/2009. (XII. 17.) AB határozat
- ²¹ 18/2008. (III. 12.) AB határozat, 43/2005. (XI. 14.) AB határozat, 26/2001. (VI. 29.) AB határozat, 36/1998. (IX. 16.) AB határozat
- ²² A jogtárak megjelenése előtt jelentős nehézséget okozott a jogalkotónak, hogy egy fogalom megváltozása, jogintézmény átnevezése esetén ezeket a változásokat átvezesse a teljes jogrendszeren. Többek között ezért alkalmazták korábban a sommás módosítás intézményét. Abban az esetben viszont, ha a módosítás alapján a jogtár képzé, a keresőprogram segítségével könnyen fellel-

hetők mindazon jogszabályhelyek, amelyek a módosítandó rendelkezést tartalmazzák, és lehetőség nyílik a jogszabályhelyek tételes módosítására.

- ²³ Például észleli a jogalkotásra egyébként nem jogosult személy, hogy a Magyar Közlönyben úgy jelent meg egy jogszabály, hogy az egyik jogszabályi rendelkezése helyesírási hibát tartalmazott (például „ly”-nal szerepel a „hajó” szó). Előfordulhat, hogy a jogszabály hatályosítója a helyesírási hibát javítva jeleníti meg a jogszabály szövegét a jogtárban. Nem tesz mást, mint a közzétételre kerülő szöveget megfelelteti a magyar nyelv általános szabályainak. A jogalkotó a későbbiekben a jogtár alapján dolgozva szövegcserelesen módosítani kívánja azt a szövegrészt, amelyben a „halyó” kifejezés szerepel, az akarata azonban mégsem tud érvényesülni, mivel a hatályos jogszabálynak nem volt olyan szövegrésze, amely „ly”-vel tartalmazta a hajó kifejezést.
- ²⁴ Megállapította az 1952. évi III. törvény 190. § (1) bekezdése. Hatályos 1953. január 1-től. A jogszabályhelyet további módosító rendelkezés nem érintette. Az 1952-es *Törvények és Rendeletek Tárán* alapul az eltérő szöveg. Az itt megjelölt egységes szerkezetű szövegben kijavították a nyomdai hibát.
- ²⁵ Mindenképpen a jogszabály módosítása szükséges hozzá, a kijavítás helyesbítéssel – figyelembe véve a 33/2008. (III. 20.) AB határozatban foglaltakat – nem lehetséges.

Völgyesi Levente

Az önálló építésügyi igazgatás végnapjai

A szocialista korszak egyik meghatározó szakigazgatási ágazata volt az építésügyi igazgatás. A rendszerváltozást követően az építésügy elvesztette saját miniszteri tárcáját, és komoly vándorlásba fogott az egyes minisztériumok között, pedig – bár a rendszerváltást követő visszaesés az ágazat nemzetgazdaságon belüli súlyának változásán is lemérhető – az építőipar 1990-ben még a GDP 7,0%-át állította elő, 1992-ben 5,9%-át, majd több évi mérséklődő tendencia után ez az arány 1997-től a 4,6%-os szint körül állapodott meg. Viszont ez a szám még mindig a nemzeti össztermék 1/20-át jelenti, amely jelentős részesedés.¹

I. Építésügyi minisztériumok 1945–1967 között

Az építési igazgatás már a második világháború után önállóságot nyert. A háborús pusztítások következtében a magyarországi épületállomány és építőmérnöki műtárgyak köre erősen károsodott. Ezért már 1945-ben létrejött önálló tárcaként az Újjáépítési Minisztérium,² amely 1946-ig működött.³ Jogutódja az Építés- és Közmunkügyi Minisztérium (ÉKM) lett. Feladat körébe tartozott az ország gazdasági újjáépítésének megszervezése, a munkanélküliség leküzdésének irányítása és a közmunkaügy, Nagy Ferenc miniszter irányításával. Az Építés- és Közmunkügyi Minisztérium 1946 és 1949 között állt fenn.⁴ Feladat körébe utalták a magas- és mélyépítési ügyeket, az építésrendészet, a város- és tájrendezés, az építőipari anyaggyártás, a hatósági munkaerő-gazdálkodás ügyeit, a közmunka, az építőipari hatósági és a középítkezési ügyeket. A minisztérium levéltári iratanyaga tájékoztatást nyújt az építésügyi területen végrehaj-

tott államosításról, az építőipar szervezeti keretei, valamint az építés- és közmunkaügyi területi hálózat kiépítéséről.

Az Építésügyi Minisztérium az ÉKM helyébe lépett és 1967-ig működött.⁵ Feladat köré az Építőanyagipari Minisztérium 1952–1953. évi, majd a Város- és Községgazdálkodási Minisztérium 1954–1956. évi működése alatt szűkölt. Az ötvenes évek végétől egyik legfontosabb feladata az állami lakásépítés építőipari szervezetének kiépítése volt. Az 1952–1953 között, igen rövid ideig működő Építőanyagipari Minisztérium alapításának célja az volt, hogy a több minisztériumnak alárendelt építőanyag-ipar egységes irányítás alá kerüljön.⁶ A minisztériumot 1953-ban összevonták az Építésügyi Minisztériummal.

A Város- és Községgazdálkodási Minisztérium 1954–1956 közötti tevékenysége során feladat körébe tartozott a táj- és városrendezés.⁷ Felügyelte a lakásügyi hatósági, valamint a város- és községrendezési építési hatósági feladatok ellátását, szakirányítása alá tartoztak a tanácsai beruházási igazgatóságok, valamint a kommunális vállalatok. 1956-tól ellátta a helyi ipar felügyeletét is. Az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium 1967–1988 között tevékenykedett, az Építésügyi Minisztérium jogutódjaként, annak ügykörén túl átvette az Áruraktározási és Helyiséggazdálkodási Hivatal helyiséggazdálkodási feladatait,

többek között ellátta az építésügyi igazgatás, a városfejlesztési tevékenység és a lakásügyi igazgatás teendőit.⁸ Tehát már Építésügyi Minisztérium működött 1949. június 11-étől, majd Építésügyi Minisztérium és Építőanyag-ipari Minisztérium 1952. május 5-étől. A Rákosi-kormány (1952. augusztus 14.–1953. július 4.) alatt maradt a két minisztérium, majd az első Nagy Imre-kormány (1953. július 4.–1955. április 18.) alatt csak Építésügyi Minisztérium létezett. A Hegedűs-kormány idejétől az elnevezésben nincs változás.

Az 1967-ben létrejövő Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium a Grósz-kormány (1987–1988) teljes időszakában és a Németh-kormány (1988–1990) első időszakában megtartotta a helyzetét. Az utolsó miniszter Somogyi László volt, aki 1987. június 25-étől 1988. november 24-éig a Grósz-kormányban, majd ettől az időponttól kezdve a Németh-kormány tagjaként 1988. december 31-éig vezette a minisztériumot.⁹ A Németh-kormány második időszakában szenvedte el az építésügyi az első veszteségeket, amikor a Közlekedési, Hírközlési és Építésügyi Minisztérium részévé vált.¹⁰ A miniszter Derzsi András (1989. január 1.–1990. május 23.) volt, aki a rendszerváltó Antall-kormány megalakulásakor vesztette el hivatalát.¹¹ Az építésügyi és városfejlesztési miniszter jogszabályban megállapított helyiséggazdálkodási, lakás- és kommunális ellátási, valamint település- és városfejlesztési feladatait 1989. április 30-ig a belügyminiszter látta el.¹² Ezt a rendeletet viszont csak 1997-ben helyezték hatályon kívül.¹³

Az önálló minisztériumi lét elvesztése ellenére volt még egy reménysugár, amikor 2003. szeptember 1-jén megszületett az Országos Lakás- és Építésügyi Hivatal,¹⁴ de működését 2006. július 31-ével meg is szüntette, feladata beolvadt az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztériumba.¹⁵ Külön tanulmányt érdemelne, hogy miként került az építésügyi igazgatás a környezetvédelem területére, majd onnét a földművelésügyihez, onnét tovább a belügyi tárcához, majd annak utódszerveihez, jelenleg pedig a nemzeti fejlesztési és gazdasági miniszterhez, de ez a kérdés jelen tanulmány kereteit túlfeszítené.¹⁶ Természetesen érthető a jelenlegi mostoha kezelés, hiszen az állami beruházások szinte teljes egészében megszűntek, illetve igen kis területre szorultak vissza. Leginkább az infrastruktúra folyamatos fejlesztése van napirenden, amely az építésügytől jelenleg teljes egészében elkülönül.¹⁷

II. Építésügy az ÉVM időszakában

Az építési igazgatás fénykora az 1960-as és az 1970-es évekre esett. A szocialista állam számára eleve szükséges volt az erődemonstráció, mely az állami építőipar jóvoltából látványos eredményeket tudott elérni. A második világháború pusztításait követő újjáépítés befejezését követően az erőltetett városiasodás és iparosítás eredményként a jelentősebb városokban lakásínség keletkezett, amelynek kielégítése újabb és újabb

városrészek születését eredményezte. A lakótelepi panelházak építése hatalmas erőt adott a szocialista építőiparnak, így a minisztérium a sikertörténetek között könyvelhette el a lakásépítés területén elért látványos eredményeket.

Sajnálatos, hogy a kezdeti, főleg az 1950-es évekre jellemző, valóban igényes szocialista-realista építkezést, amely emberléptékű, minőségi és építő-művészeti szempontból is jelentős épületeket tervezett és vitelezett ki, az 1960-as és az 1970-es évekre silányodott és jelentéktelen épületek házgyári jellegű megvalósításában merült ki. Ekkor születtek a hatalmas méretű, lelketlen lakótömbök, amelyeknek pusztasága is komoly szociokulturális problémákat vet fel, s e területek rehabilitációja a szakemberek számára jelenleg is komoly fejtörést okoz. 1960-ban hirdették meg az első tizenöt éves lakásépítési programot, amelyet 1975-ben egy újabb tizenöt éves szabályelőírás követett, amely így a rendszerváltozásig tartott, és néhány beruházás az 1990-es évekre is átnyúlt. Lényegében a mennyiség volt az egyedüli ismérv, azaz egy év alatt minél több lakás átadása volt a cél, amelyet csak a költségek jelentős csökkentésével lehetett biztosítani. Ezáltal a minőség természetszerűleg romlott. Ezek a lakótelepek már nem a városban, hanem a város határán épültek, a periférián, mert ezeken a területeken a zöldmezős beruházások jelentős megtakarítást hoztak. Az 1980-as években viszont csökkent az állami beruházások száma, olyannyira, hogy a magánberuházások számszerűen megelőzték az államiat. Az 1980-as évek állami lakásépítései ismételten igyekeztek visszatérni az emberléptékű építészethez, a mennyiség helyett a minőségre összpontosítva, a mennyiség csökkenése viszont az önálló nagyipari, miniszteriális létet is megkérdőjelezte.¹⁸

Az önálló építésügy utolsó feladat- és hatásköri leírása 1985-ben készült el.¹⁹ Szakigazgatási tevékenységében a miniszter ellátta a lakásügyi és a helyiséggazdálkodási igazgatási tevékenység központi irányítását. Ennek keretében az építésügyi igazgatási tevékenység (területrendezés, műemlékvédelem, építésügyi hatósági engedélyezés, ellenőrzés és kötelezés, építéstervezés, építmények kivitelezése és építésfelügyelet) terén az építési törvény alapján végezte feladatát, a lakásügyi és helyiséggazdálkodási igazgatási tevékenység terén a lakások és a nem lakás céljára szolgáló helyiségek elosztásával és a velük gazdálkodással, továbbá a lakás- és üdülőtulajdonnal, illetve a lakásszövetkezetekkel kapcsolatos szabályozási feladatokkal foglalkozott. Településfejlesztési tevékenysége keretében a miniszter ellátta annak központi irányítását, összehangolását és egyes területfejlesztési feladatokat. Ennek keretében figyelemmel kísérte a területrendezési tervek készítését és megvalósulását, ezek összhangját a területfejlesztési tervekkel, elképzelésekkel és programokkal. Elősegítette a különböző ágazatok (lakás- és kommunális ellátás, közlekedés, víz- és energiagazdálkodás) fejlesztésénél a területrendezés szempontjainak egységes érvényesítését.

A miniszter kezdeményezte a fővárost, illetve több megyét érintő területrendezési tervek elkészítését és az ezeket megalapozó társadalmi-gazdasági előrejelzések kidolgozását, részt vett a jelentősebb termelő létesítmények telepítésére alkalmas területek kiválasztásában és a telepítési döntések előkészítésében, továbbá javaslatot tett egyes települések várossá nyilvánításának feltételrendszerére, gondoskodott az egyes települések várossá nyilvánítására irányuló döntések előkészítéséről. A miniszteri feladat része volt a települési környezetvédelem irányítása, illetve a gondoskodás a területrendezési, a települési környezetvédelmi és a települések fejlődésének irányítását megalapozó kutatások elvégzéséről. A miniszter feladatkörébe tartozott a lakás- és kommunális ellátási tevékenység központi irányítása. Ennek keretében – a tulajdoni formákra tekintet nélkül – részt vállalt az ország lakás- és kommunális ellátási politikájának és irányelveinek a kialakításában, továbbá a lakásellátási formák, a lakások építése, fenntartása és megszűnése, a lakáslap hasznosítása és megóvása, a lakások és a nem lakás céljára szolgáló helyiségek bérlete és bére, továbbá az állami tulajdonban álló, bérbeadás útján hasznosított ingatlanok kezelése és elidegenítése sajátos szabályainak és módszereinek kialakításában. A minisztérium feladata volt, hogy szakmailag irányítsa a lakásépítési tevékenységet, elősegítse a lakásépítési feltételek megteremtését, továbbá szakmai felügyeletet lásson el az építőipari kisipari tevékenység felett.

Az építésügyi tárca vezetője gyakorolta az állami vállalatok tekintetében az alapítói jogokat, az államigazgatási felügyelet alatt álló vállalatok tekintetében felügyeleti irányítást és ellenőrzést végzett, törvényességi felügyeleti jogával élt a vállalati tanács, illetőleg a dolgozók közgyűlése (küldöttgyűlése) általános vezetésével működő vállalatok, továbbá az országos jelentőségű gazdasági társulások és költségvetési szervek felett. Miniszteri felügyelet alatt állt a Magyar Építőművészek Szövetsége és a Magyar Urbanisztikai Társaság is. Az építésügyi és városfejlesztési miniszter gazdasági ágazati irányítása alá tartozó gazdasági tevékenységek közé tartozott az építőipar, az építőanyag-ipar, az épületasztalos-ipar, a takarítás, ingatlanközvetítés, a közüzemi díjbeszedés, a lakás-, város- és községgazdálkodási szolgáltatás (a távfűtés és melegvíz-szolgáltatás kivételével), a környezetvédelem szakágazatból pedig a települési környezet védelme.

III. Az építésügyi igazgatás helyzete a rendszerváltás idején

Így jutunk el az 1989/1990-es fordulathoz, amikor átszervezték a minisztériumot, valamint feladat- és hatásköréről kormányrendelet született, amely az építésügyi igazgatásról az utolsó volt, s az Antall-kormány fennálltaig szabályozta az építésügyi szakigazgatást.²⁰

Ennek értelmében a Közlekedési, Hírközlési és Építésügyi Minisztérium az állam gazdaságpolitikájának megvalósítása érdekében irányította a népgazdasági közlekedési, hírközlési és építésügyi társadalmi-gazdasági folyamatokat. A miniszter az építőipar tekintetében a tervező szervezetekkel együttműködve javaslatot tett a szolgáltatás és termelés legfontosabb szerkezeti változásaira, a műszaki-fejlesztési politika fő irányaira, a központi beruházások nagyságrendjére, az ágazatokban dolgozók élet- és munkakörülményeit, jövedelmi viszonyait érintő kérdésekre, a nemzetközi gazdasági kapcsolatokból eredő kötelezettségek teljesítésére, valamint az ár- és pénzügy-politikai elvekre. A miniszter részt vett továbbá a gazdaságirányítási rendszer és a gazdasági szabályozó rendszer továbbfejlesztési elképzeléseinek kidolgozásában, a hitelpolitika feltételeinek kialakításában, a kutatás-fejlesztés irányításának általános rendszeréhez igazodóan szervezte a tudományos kutatás fejlesztését és a kutatási feladatok végrehajtását, kialakította az ágazatokra vonatkozó kormányzati műszaki fejlesztéspolitikára érvényre juttatásának feltételrendszerét, közreműködött a műszaki képzés és továbbképzés irányításában.

A minisztérium feladata volt továbbá figyelemmel kísérni és elemezni a szolgáltatási és termelési folyamatokat, a kereslet és kínálat alakulását és összhangját, a gazdasági kapcsolatok rendjét; javaslatokat tenni a piacszabályozás elveire és megvalósításának eszközeire; gyakorolta – a kereskedelmi miniszterrel együttműködve – a hatáskörébe tartozó piacfelügyeleti tevékenységet; ellátta a középfokú iskolai szakmai oktatás, az egyetemi és főiskolai oktatás, továbbá az iskolarendszeren kívüli szakmai oktatás területén a külön jogszabályokban meghatározott hatásköröket. Gyakorolta továbbá a hatáskörébe tartozó ágazati minőségvédelmi, minőségszabályozási, szabványosítási és az ágazati hatósági minőségellenőrzési feladatokat. Az újfajta termékek, építési módok és műszaki megoldások alkalmazásával, engedélyezésével, a licenc és a know-how átvételével, hasznosításával kapcsolatban az ágazati miniszter hatáskörébe újabb feladatok kerültek, de az építésügyi környezetvédelmi hatáskör továbbra is fennmaradt. A minisztérium irányította a területrendezési tevékenységet, kialakította a területrendezési tervek tartalmi követelményeit, továbbá a területrendezési, tervezési jogosultság szabályait; érvényre juttatta – a belügyminiszterrel együttműködve – a területrendezés követelményeit a terület- és településfejlesztési tervekben. Megállapította az épületek és más építmények műszaki követelményeit, kiadta az Országos Építésügyi Szabályzatot (OÉSz). Irányította az épített települési környezet építésügyi védelmét szolgáló tevékenységet és a műemlékvédelmet. Kialakította az építéstervezési és kivitelezési tevékenység gyakorlása, továbbá a velük kapcsolatos építésfelügyeleti tevékenység szabályait, összehangolta a megyei és települési főépítészek munkáját.

A miniszter részt vett a földjog szabályozásában, továbbá a telekellátással és telekgazdálkodással kapcso-

latos feltételek és szabályok kialakításában, kialakítóta a hatósági engedélyezési, ellenőrzési és kötelezési eljárások rendszerét és szabályait; megállapította a hatósági eljárások díjait, valamint a bírság jellegű díjakat. A miniszter az építésügy hatósági feladatai tekintetében ellátta a hatáskörébe utalt engedélyezési, hatósági engedélyezési, felülvizsgálati és ellenőrzési feladatokat, irányította és ellenőrizte a minisztérium felügyelete alatt működő építésügyi hatósági szervek tevékenységét, ellátta a tanácsai szervek építési szakigazgatási tevékenységének központi irányítását, hatósági ügyintézésének felügyeletét. A miniszter felügyeleti jogkörében továbbra is gyakorolta az építésügyi állami vállalatok tekintetében az alapítói jogokat, ellátta az általa alapított államigazgatási felügyelet alatt álló állami vállalatok felügyeleti irányítását és ellenőrzését és gyakorolta az építésügyi ágazati-szakmai felügyeletet. A közlekedési, hírközlési és építésügyi miniszter gazdasági ágazati irányítása alá tartozó tevékenységek voltak az építésügyi területén a magasépítő-ipar, mélyépítőipar, az építési szak- és szerelőipar, az építőipari tervezés, a beruházás- és építményfenntartás szervezése, lebonyolítása és beruházási fővállalkozás, az építőipari kutatás és a kísérleti fejlesztés.

IV. Az építésügy tárcaközi vándorlásai a rendszerváltás után

Az Antall-kormány hivatalba lépésétől kezdve az elmúlt húsz esztendőben az építésügy nagy tárcaközi vándorlásba kezdett, amely a mai napig sem jutott nyugvópontra, olyannyira nem, hogy jelen kézirat lezárását követő hónapokban is várható, hogy az új kor-

mány megalakulása kapcsán további változások lesznek, az építésügyi igazgatás újabb minisztérium kebelén belül lesz kénytelen helyét megkeresni. Az 1990. XXX. törvény 1. §-a létrehozta a Közlekedési és Hírközlési Minisztériumot, törölve az építésügyet a minisztérium elnevezéséből és feladatköréből,²¹ ezáltal az építésügyi igazgatás a környezetvédelmi és területfejlesztési miniszterhez, illetőleg az építőipari tevékenység tekintetében az ipari és kereskedelmi miniszterhez került.²² Az (első) Orbán-kormány az építésügy ágazati irányításával a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumot bízta meg.²³ 2002-ben az építésügy ágazati irányítása a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumtól a Belügyminisztériumhoz került,²⁴ ugyanígy a lakásgazdálkodás, lakáspolitikai, mely eddig a gazdasági miniszter feladatkörében volt, most szintén a belügyminiszter irányítása alá került.²⁵

2006-ban megváltozott a minisztériumok szerkezete, így a területfejlesztésért, az építésügy ágazati irányításáért, a lakásgazdálkodásért és lakáspolitikáért felelős minisztérium az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium lett.²⁶ 2008-ban újabb változások tanúi lehettünk: az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium helyett a lakásgazdálkodásért és lakáspolitikáért az Önkormányzati Minisztérium; a területfejlesztésért és területrendezésért, a településfejlesztésért és településrendezésért, az építésügyért és a fejlesztéspolitikáért pedig a Nemzeti Fejlesztési és Gazdasági Minisztérium felelt.²⁷

Az építésügyi igazgatás a rendszerváltás egyik nagy vesztese. Senki sem az állami tervező- vagy építőipari vállalatokat sírja vissza, hanem az ágazat egyetemes irányítását, amely a szabályokat egyértelművé teszi, és a jogállamban a jogbiztonságot szolgálja, melyet a szocializmus idejéből olyannyira hiányoltunk, és néhány területen még jelenleg is hiányolhatunk.

Jegyzetek

¹ Lásd: <http://www.ikt.hu/epitoanyagipar>

² MOL XIX-D-1 jelzet alatti iratállomány.

³ Az államhatalom gyakorlásának ideiglenes rendezéséről szóló 1945. évi XI. törvény. 13. § (1) bek.

⁴ MOL XIX-D-2 jelzet alatti iratállomány, továbbá az építésügyi, városrendezési és közmunkaügyi igazgatás szabályozásáról szóló 1946. évi XXIV. törvény. 1. §.

⁵ MOL XIX-D-3 jelzet alatti iratállomány, 1949. évi XV. törvény. 5. §.

⁶ MOL XIX-D-5 jelzet alatti iratállomány.

⁷ MOL XIX-D-4 jelzet alatti iratállomány.

⁸ MOL XIX-D-6 jelzet alatti iratállomány.

⁹ Somogyi László 1984 óta állt az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium élén: 7/1984 (VII. 27.) NET határozat.

¹⁰ 1/1990 KöHÉM utasítás.

¹¹ 1988. évi XVI. törvény. 1. §.

¹² 3/1989 (I. 13.) MT rendelet az egyes államigazgatási feladat- és hatáskörök ellátásáról.

¹³ 85/1197. (V. 28.) Korm. rendelet.

¹⁴ Az Országos Lakás- és Építésügyi Hivatalról szóló 135/2003. (VIII. 29.) Korm. rendelet.

¹⁵ Egyes országos hatáskörű államigazgatási szervek megszüntetéséről és jogutódlásáról szóló 149/2006. (VII.21.) Korm. rendelet. 1. §.

¹⁶ Az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény.

¹⁷ A Magyar Köztársaság minisztériumainak felsorolásáról szóló 2006. évi LV. törvény. 1. § g) pont és 2. § h) pont; illetve az ezt módosító 2008. évi XX. törvény. 2. § (3) bek. bb) pont.

¹⁸ Egedy Tamás: *A magyar lakótelepek helyzetének értékelése* (Földrajzi Értesítő, 2000. 3-4., 265-283. p.)

¹⁹ 1010/1985. (III. 20.) MT határozat az építésügyi és városfejlesztési miniszter feladatáról és hatásköréről.

²⁰ 37/1989. (IV. 30.) MT rendelet a közlekedési, hírközlési és építésügyi miniszter feladatáról és hatásköréről.

²¹ 1990. évi XXX. törvény. 4. § e) pont.

²² 1990. évi LXVIII. törvény. 2. § (1) bek.

²³ 1998. évi XXXVI. törvény. 2. § e) pont.

²⁴ 2002. évi XI. törvény. 2. § f) pont.

²⁵ Ezt a rendelkezést a 2004. évi XCV. törvény 2. § e) pontja is megismétli és megerősíti.

²⁶ 2006. évi LV. törvény. 2. § h) pont.

²⁷ 2008. évi XX. törvény. 2. § (3) bek. b) pont.

